

ja kange tuul laggeda peal tuisu keeritama. Laps rohis sääreni süggawa lumie sees, ringad ning sakad märjad ja üsna lumega rantsas. Väike weeris loja, pime tiikis kätte ja loysakas lumie-seedu läks ika paksemaks. „Kas sa oled wässind?“ küsis wana-meis ohkades, ja laps kostis nutuko ealega: mul on wässimns ja külm käes. „Tulle mino sülle,“ ütles Tooms — se olli wana-mehe nimi — „ma kannan sind tütkese maad eddasi.“ Laps wõttis teina kaela ümber kinni ja pallus: kanna mind agga nattuke, kunni ma jalgu puhkan; siia wana-raul olled issegi wässimisek. — Tuisuga põrkas Tooms teelt kõrwaile ja ehtis wiimaks opis ära. Seed otsides kipus tust ja wässimns kätte; laps olli sülles maggama uimunud, setepärast istus Tooms kaljokünkale natuke puhkama. Teina pä olli tapse, silmad wauisid koko ja ürikese ajja pärast uimns ta maggama. Laps, kedda külm ühest äratatud, pallus ärda meelega: armas Tooms, lasse mind maha! külm lõhub mino jallad rüüks. Agga Tooms ei kuulnud enam pallumist egga wõinud wastata; teina elowaim olli külma käes roidunud, keha jappa kangeks tõmand, süsti oidsid ta tuimad kohmetanud käd lapse otsego raud-siddemega kinni. Ei jõudnud lapse nutta, egga kaebamise-eäl furnu sarnast enam äratada; abbi üidmise ellin wans tuulde. Kui enam peastmist ei olnud loota akas wagga laps enast surma wasta walmistama. „Armas Suimal“ — pallus teina — „kui mino surma-tund siin kätte jõuab, siis läkita oina ingli

mulle troostiks, kes mind taewa juhatab. Lühenda, elde Issand! kannatamise tunni wallu ja peasta mind sest äddast, sest Sino käes on se wäggi ning se au iggawest.“ Külmaist ära rannastatud laps nõrgutas oina pä wana-mehe riina peale ja uimns maggama. Keha wabbisemine jäi aega möda soigu, ingamine arwemaks, lõpes wiimaks otse, ja Betti olli nisaia kangeks läinud kui Tooms. Lumie lahutas walge rüü mõlema furnude ümber. Ja kui tuule kohin waitis, lumie-saddu lõpes ja õ kätte jõudis, seal seisis tähtedega ehitatud taewas otsego teina furnu-katte nende ülle, ja laps ning wana-meis ingasid rahul.

Kest õ jõudis kätte; seal tulli üks selts herrasid ülle mäggede jahi pealt taggasi. Äkitselt tõstsid jahi koerad suur ulgu ning aukumise kärva. Üks teender, kes koera tulli waatama olli läinud, rutas kohkudes taggasi ja ütles: Oh, Suimal parako! mis suur õnnetus! Kaks külma käes kohmetanud inimesed istuwad kui furnud seal künka naal. Kõik rutasid luggu waatama. Otsego kaks koki tõidetud puu-algo istusid Tooms ja Betti; waatajad tõstsid kedda nähes ühest suust kohkumise ja kahhetsemise eale. Üks neist herredest katsus suure oolega, kas furnu kehadel weel elo sees olli. (Põra leht ümber seal näed sa nende pilt.) Kas on lootust, armas tohter? küsisid teised, ja tohter kostis: „peame katsuma mis neist saab, kas ärkawad elusse wai mitte. Meid teine teisest lahutada ei olle wõimalik, ehk meie peakime wana-mehe